

Chuyện cha đĩ tên

Lồng Thờ Hờng - GV Văn

- Tùy con quyết định, đó là tùy ông lại cha con!

Trong lời nói cha Ba, nó cũng nhìn ra được sự không vui nhưng nó biết Ba nó luôn ủng hộ nó. Anh Cánh Khánh thì lại không đồng ý. Theo anh ý con gái mà đi dẫu ý mẹ muốn huyênh ngang núi xa xôi thì sao chứ, mà anh thì không muốn nó khổ. Trước quyết định của nó, anh Cánh Khánh thì vẫn câu gút:

- Em suy nghĩ kỹ đi! Anh xin được cho em làm văn thơ ở thành phố rồi. Em phải không tốt hơn sao?!

Nó phờng phờu: - Nhưng em không thích, em chỉ thích đi dẫu thôi!

- Nghe đi xa thế thì anh không đồng ý!

Cố nhà nó chìm trong sự im lặng. Nó biết cố nhà cũng vì thế mà lo cho nó thôi. Nó khóc mỗi ngày liền. Nghe giọng nói của mẹ nó đã làm mọi người cảm động. Cùng anh Cố Khánh và các anh các chị trong nhà cũng đồng ý cho nó đi.

- Bé ơi! Tôi nói rồi đừng đi con. Tôi đi máy đi xe gì mà nghe say đắm thế con ?!

Nó gật mình. Tôi nói rồi sao!

Đến 4 giờ sáng hai chị gái nó đưa nó ra bến xe thành phố. Hai chị gái nó cũng sụt sùi, nó vẫn thản nhiên. Tôi biết nghe mẹ nói, nó ghét hai chị gái và ghét hai chị cũng đồng ý. Xe chạy, nó quay nhìn hai chị rồi cũng ngân ngẩn.

Ra khỏi thành phố lúc còn trẻ còn trẻ, chiếc xe đi một đoạn rồi dừng vài chục kilômét rồi rẽ về phía tay trái. Cố thợ đi mãi, đi mãi. Nó nhìn thấy một con đường đất dài hun hút, hiu hắt. Đường lên núi một bên là núi, một bên là vực thẳm. Nó rùng mình. Tôi nghe mẹ nói núi có gì nguy hiểm thành phố không nhỉ ?! Học trò cũng đen nhem nhem. Nó thấy họ đang chờ...rồi nghe lúc nào không hay.

Nó bước xuống xe. Một thợ trên núi và chiếc u thuyền hiu hắt. Nó ngạc nhiên trước mặt nó và đôi chân đất. Bên bờ nhìn đầu cũng thấy núi, khung cảnh có vẻ nên thơ. Nó mỉm cười mỉm cười.

Bác lái xe hỏi đường và tôi giúp nó (Vì lúc đi chị gái nó đã nhờ bác). Nó xách chiếc vali nhỏ tìm bác lái xe rồi đi theo con đường bác đã chỉ dẫn. Nó vừa đi vừa ngắm hai bên đường. Hình như mọi người hai bên đường cũng đang nhìn nó. Nó vui vẻ bước nhanh. Kia, ngôi trường trên một đồi đất cuối con đường kia rồi. Nó hát họ bắt đầu tiếp.

Đến vào một nó bỗng hiểu: Tôi nghe cấp II- III Phố Núi. Một ngôi trường nhỏ nhỏ khá khang trang, xinh đẹp. Tôi nghe vẫn đang học tiếp cuối. Vừa bước qua cánh cửa nó đã nghe tiếng gọi:

- Em ơi, nhanh lên !

Chuyện chọ a đót tên - Cô Lồng Th Hống

Viết bởi Administrator

Thư bày, 10 Tháng 11 2012 12:04 - Lần cập nhật cuối Thư bày, 10 Tháng 11 2012 12:06

Nó liếc mắt nhìn. Có mắt vài người đang đứng hành lang bên trái. Chà là giáo viên cạ tròng, nó nghĩ thôi.

- Em là giáo viên mới hả? Tiếng mắt anh đáng người nhỏ nhọc da ngăm ngăm (Sau này nó mới biết đó là anh Liêm dạy Anh Văn).

- Dì! Nó đáp rụt rè.

- Anh ơi, cho em hỏi phòng hiu tròng đâu ư?! Nó vờ hỏi.

- Kia kìa! Phòng mà có cái bóng hiu tròng đó. Lần này là tiếng cạ mắt anh cao to, da tròng hèn vạ chà tay vờ cuội dãy hành lang vừa nói (Đó là anh Kiêu dạy thể dục).

Nó cạ mẹt lí nhí rồi xách vali đi đến căn phòng cuội dãy hành lang. Nó bước vào phòng. Mắt ông thầy có vẻ khờ khạo đang ngồi bàn góc bên trái căn phòng cũng đang ngó lên nhìn nó.

- Thầy ạ thầy em mới lên ư! Nó cạ tiếng chào.

- À, thầy có nghe nói là có giáo viên Văn lên nhàn công tác. Em là giáo viên Văn, đúng không? Mắt ánh mắt có cái gì đó làm nó khó chịu.

- Dì!

- Em ngồi xuống đi!

Nó ngồi xuống. Ngoài hành lang có tiếng xậm xì:

- Có giáo viên mới lên.

- Giáo viên nà, đừng thối ng l m!

- Giáo viên Văn. Ê, mi vô đi có giúp chi đ c thì giúp !

Nó c m th y b t đ u m t bình tĩnh. May mà ông th y lên tiế ng:

- Tôi là hi u phó. Th y Liêm hi u tr ng chi u nay đi h p trên huy n. Sáng mai th y Liêm m i lên. Có gì mai em đ n g p th y Liêm nhé!

À, th mà nãy gi nó c nghĩ th y hi u phó là th y hi u tr ng. Nó th phào: Nhìn t ng ch c ông th y hi u phó này khó tính l m đây.

- Em lên đây có ai quen không?

- D không ! Tr ng có khu t p th không th y. Nó v i vàng h i.

- À có. Em có ch a hay t p th ?

- D , em không quen ai ở đây c . Th y s p x p cho em đ t p th vài hôm r i em s tính, đ c không th y ?!

Nó xách vali theo th y hi u phó v khu t p th c a tr ng ở phía sau. M t vài giáo viên bu i

chiều hình nhẽ không có tí t đang t t p tr c khu t p th . Hề xì xào gì đó khi th y hi u phó và nó b c đ n.

Nó đ c s p x p vào phòng th t , tính t bên trái qua. Phòng có 8 ng i, nó là nhân kh u th chín. Chín cô giáo trong m t căn phòng không m y r ng rãi m. C phòng chín đ a, ch có nó và Th m là d y c p III, còn i là giáo viên c p II. Tr ng phân làm hai bu i h c. Bu i sáng h c sinh c p III h c, còn bu i chiều là c p II. Sáng nào nó cũng d y s m nh t phòng, Sáng hôm nào cũng v y, quét đ n phòng r i nó m i đi d y. B y nh kia đ u d y bu i chiều nên r t ít khi d y s m. Ng c i bu i chiều nó và nh Th m ng h t bu i. Lên núi r i nó m i bi t đi u anh C Khánh nói không sai. Mi n núi bu i chiều nhìn đâu cũng th y núi. Bu n i là bu n! Th m v n th ng nói v i nó:

- Ng cho quên n i nh nhà!

Ch qua tu n đ u thôi nó đã th m thía đ c đi u nh Th m nói là hoàn toàn đúng. Nó b t đ u nh Ba, nh má, nh đ n các anh ch , các cháu c a nó. M t n i nh không th t . Th là nó b t đ u khóc. L n đ u nó khóc nh Xuân trong phòng ch y i h i:

- Sao th ? Ai ch c h ?

Nó không tr i. V n c s t sùi.

- H c trò ch c h ?! Nh Nh trong phòng i ch y đ n h i.

Nó càng khóc to h n. Hình nh m y nh trong phòng cũng hi u đ c nguyên nhân. Th r i c phòng chín đ a ôm nó khóc. Nó bao gi cũng là ng i kh i đ u c a chuy n khóc t p th .

Nh ng ngày tháng đ u trôi qua mau. Nó b t đ u nh ng ngày đ u tiên làm cô giáo. Nó đ c phân công d y hai kh i l p 10 và 11, ch nhi m l p 11/1. H c sinh mi n núi th mà lém l nh và tinh ngh ch, đ ng trên b c gi ng nhi u hôm nó b t khóc tr c lũ nh t qu nhì ma y. Nh t là

Bên con trai, hôm nào đến thì nó bên kia cũng chờ ng c m ra v chăm chú lắng nghe cô giảng bài, nhưng th t ra cái nhìn chăm chú của bên học trò nam kia khi n m t cô giáo tr nh nó không giống c s t t tin và nghiêm ng. Nh t là nh ng lúc phân công vì c gì c bên học sinh nam trong lớp đ u đ ng thanh:

- Th a cô, rõ r i !

Nó v a th y bu n c i v a th y t ng t c. Nó ph i nh anh Lam (là th y d y môn Toán - giáo viên ch nhi m cũ của lớp tr c khi nó lên) nói chuyện v i lữ học trò nam kia. Nh ng đầu v n vào đ y! Không c i thi n đ c tình hình. Nó nghĩ : “Không vì c gì ph i m t bình tĩnh tr c lữ học trò kia. Mình là cô ph i bình tĩnh, nghiêm ng !”.

Th m thoát năm học k t thúc. H t năm học này qua năm học khác. Nó cũng đã đ n quen v i cu c s ng ph núi. N i nh nhà, nh bên bè cũng đ n ngôi ngoai. Ngôi tr ng và ph núi cũng đ i cho nó nhi u n t ng. Các cô giáo trong phòng nó cũng l n l t lớp gia đình, m i ng i cũng nghĩ nó r i cũng th : s i i mãi mãi ph núi. Nh ng cu c đ i m y ai ng ...!

Ba nó m t. Nó b t ng nghe tin. V m t nó bu n h n, ng i nó ph ph c. K t đó tr đi nó không còn nh nh vô t h n nhiên n a. Đúng lúc y anh C Khánh xin chuyển công tác cho nó v m t tr ng g n nhà. Nó v i xách vali xu ng núi. Bên bè đ ng nghi p đ u ng m ngui chia tay v i nó. Vì đ i u ki n hoàn c nh, nó ph i xu ng núi. Cu c đ i đôi khi b t nó ph i l a ch n - m t l a ch n bu n - đó là l a ch n b t bu c dù mu n không !!!

M t kho ng th i gian s ng, g n bó v i ph núi không ng n cũng không dài, đ đ nó có khá nhi u k ni m vui cũng nh bu n. Dù v đ ng b ng đã lâu nh ng nó v n không quên v nh ng ngày tháng đó: Nh ng ngày tháng ph núi m a đ m, nh ng đêm tr i đ y s ng...nh ng ngày có m t k đ ng góc sân tr ng đ i di n v i căn phòng nó đ y t t cu i v i ánh m t đ m đ m xa v i. Nh ng ngày tháng vui nhi u mà bu n cũng không ít. Nh ng ngày tháng không có gì đáng ph i h th n nh ng đôi khi nó l i không mu n nh nh ng nó cũng không bao gi quên. Ch c ch n là nh th ! Nó bi t không nên bên vào quá kh b ng súng l c n u không s b b n i m t lo t đ i bác. Nó t nh : S x p nh ng ngày tháng đó và ánh m t kia vào vùng quên của b nh đ r i t s có ngày nh ng ngày tháng đó đ c l i ra...! Và nó cũng nghi m ra đ c r ng đ b m t thói quen là m t đ i u không đ nh ng đ quên m t ng i l i càng khó h n. Ánh m t kia s theo nó đi suốt quãng đ ng đ i còn l i...

Chuyện chèo a đót tên - Cô Lồng Ng Th Hòng

Viết bởi Administrator

Thủ bảy, 10 Tháng 11 2012 12:04 - Lần cập nhật cuối Thủ bảy, 10 Tháng 11 2012 12:06

Thời gian vùn trôi! Cuộc đời vùn còn dài ở phía trước. Nó vùn bồng bềnh dài trên những dãy hàng lang cửa sổ phố hẻm. Nó vùn là cô giáo trong quá khứ, hiện tại và trong tương lai. Quá khứ đã qua, hiện tại thì như thế nhưng tương lai nó sẽ thế nào như ???! Hãy chờ đợi. Thời gian sẽ trả lời cho nó !!! Nhưng nó cũng biết ánh mắt kia cũng dõi theo nó từng ngày. Đó là niềm hạnh phúc sâu kín nó thầm chôn giấu trong lòng.